tudíž odměnou za práci v podniku vykonávanou, nýbrž něčím jiným. Nezáleží pak na tom, zdali podnikatel ony částky poskytuje z liberality anebo z důvodů jiných, třebas aby si zajistil pracovní síly, aby mu byly k disposici pro případ, až nastane potřeba nové práce. (Nález nejv. správ. soudu z 1. října 1924, č. 16695/24.)

Zařaďování podniků podle § 3, 4 a 7 nařízení min. vnitra ze 6. července 1914, č. 143 ř. z. Okolnost, že v jednotlivých dílčích závodech podniku se nevedou oddělené zápisky mezdní, jest pro zařaďování podniků úrazovému pojišťování podrobených do nebezpečenských tříd podle nařízení býv. ministerstva vnitra ze 6. července 1914, č. 143 ř. z. významu rozhodujícího, neboť podle § 3 cit. nař. jen za této podmínky lze jednotlivé dílčí závody podniku, pro nějž se zřetelem k jeho složení v celku není vhodného titulu v roztřiďování nebezpečenských tříd, samostatně do podnikového katastru pojmouti a zařaditi. V opaku k tomuto předpisu ustanovuje § 4 cit. nař., že jestliže není podmínek v předešlém paragrafu uvedených a nemohou-li proto jednotlivé díly složeného podniku odděleně býti zařaděny, že s podnikem takovým naloženo býti má, jako se »smíšeným podnikem« podle předpisu § 7 cit. nař. Z porovnání těchto předpisů se však podává, že žalovaný úřad ve svém rozhodnutí, jemuž položil výslovně za základ skutkovou podstatu, že podnik »kácení dřeva a výroba šindele« se skládá ze dvou dílčích závodů, pro něž se nevedou oddělené zápisky mezdní, vycházel z nesprávného právního posouzení věci, když závod prohlásil za podnik jednotný, místo aby spornou záležitost posoudil z hlediska cit. §§ 4 a 7 cit. min. nař. (Nález nejv. správ. soudu ze dne 4. října 1924, č. 16969.)

Výčep ve sklepě, v němž nalézá se motor k čerpání vzduchu do tlakostroje a který je v místní souvislosti s místnostmi hostinskými, jsa s nimi spojen chodbou, je pouhou součástí celkového podniku hostinského a není samostatným závodem, který by po stránce pojistné povinnosti měl býti po rozumu cit. § 1, odst. 4. č. 2 ú. z. posuzován zvláště a odděleně od vlastního hostinství. Odst. 1. § 1 zákona o úrazovém pojištění z 28. prosince 1887, č. 1 ř. z. z r. 1888 vyjadřuje zásadu kolektivního pojištění, která jest pro úrazové pojištění charakteristická a jejíž podstata záleží v tom, že pojistné povinnosti úrazové podrobeny jsou všichni dělníci a závodoví úředníci v konkretním závodě zaměstnaní. Jest jen logickým důsledkem této zásady, že zákon — až na výjimku odst. 5., stanovenou pro závody lesní a zemědělské — nečiní rozdílu, zdali ten který dělník a závodový úředník v závodě zaměstnaný vůbec jest vydán nebezpečí úrazu, zejména pak, zdali přichází ve styk se stroji a motorickými přístroji, jež zákon v § 1, odst. 4. č. 2 ú. z. považuje za zdroje úrazového nebezpečí, čili nic. Jest pak důsledně pro otázku pojistné povinnosti bez právního významu, zdali závod se skládá po případě z několika částí organicky od sebe oddělených, pokud ovšem oddělení tato lze ještě označiti za součást závodu a nikoliv již za zvláštní závod samostatný. (Nález nejv. správ. soudu z 3. listopadu 1924, č. 2180/24.)

Při rozhodování o otázce pojistné povinnosti podle zákona o úrazovém pojištění není úřad povinen znalců slyšeti. § 10, odst. 4. min. nařízení ze 4. července 1914, č. 143 ř. z. upravuje způsob, jakým si úřady mají počínati, když zařazují do nebezpečenských tříd a procent závody pojistné povinnosti úrazové podrobené; zejména v cit. § 10, odst. 4. cit. min. nař. dotče-